

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Palladio Diacono. 407.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

δὲ, μᾶλλον θεὸς ἢ ἑκατέρωθεν ταῖς φύσεσιν, εἰς ὑπάρχει υἱὸς τοῦ θεοῦ.

• Τῷ αὐτῷ. υγ.

Τὸν λίθον τῆς μνήματος μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς κυρίας ὁ ἄγγελος ἀπέκλυσε· καὶ μὴ μετ' ἐκείνου νόμιζε γὰρ ἦν αὐτῷ τὴν ἀνάστασιν· εἰ δὲ λέγεις, τίς οὐκ ἠθέλησε τῆς τῆς ἀγγέλου παρουσίας φωνῆν ἐγὼ, ὅτι ἔπειθε τὰς ζητῶντας ἐπιγέρσασθαι, ἀλλ' ἔκεκέρθη τὸν κύριον, ἄγγελος τῆτο πιστούμενος, καὶ πρὸς τῆτο Διακονούμενος. γὰρ γὰρ μόνον λειτουργοῦσιν οἱ ἄγγελοι.

Παλλαδίῳ Διακόνῳ. υζ.

Ὁ γίλων Ἰσραηλιτῶν γενέσθαι ἀνάθεμα, καὶ τῆς Χριστοῦ βασιλείας δι' ἐκείνους ἀλλόθιος, τί οὐκ ἀνὰ χεῖρας ἐδέξατο, ἵνα τύχῃ σὺ τῆς ἀνάθεμας ἐκείνου. ἔτε οὐκ ἐπέτεμνον Τιμόθεον, ἔτε ἐν ἀζύμοις κειρόμενος, ἔτε δὲ αὐτὰς λέγων ἐπέκεινται τὴν ἄλλωσιν, πρὸς τὸν νόμον ὑπέστρεψεν· ἀλλ' ὅτι ἀφήκεν ὡς τέλειος νηπίοις μᾶλλον ἀρμόζοντα, οἰκονομικῶς δὲ ἐκείνους ἐδέξατο, ἵνα γένωνται τέλειοι.

Αθανασίῳ. υη.

Καλὴ μὲν καὶ ἐπωμενὴ ἡ μετάνοια, ἀλλ' ὀλίγοις γίνεται δυνατή· ὁ τοίνυν θεὸς ὁ θέλων τὴν ἐπιπροφῆζων ἡμῶν, ἐξ ἄξει ὑδὼρ ἐκ τῆς καρδίας σου, δευτέρου σοι λίθον γενησόμενον, καὶ ἐκούσιον καλυμβήθρα, καὶ θαλάσσαν σου τῆς μαλυσμάτων τῶν συνείδησιν, ἵνα ποιήσῃς χάραν τοῖς ἀγγέλοις, ἐς ἀμαρτίας εὐθύπνοιας.

Λεοντίῳ Διακόνῳ. υθ.

Τὰ ἑσπερὰ καὶ ἡμεῖς παιδείματα διδάσκων ὁ κύριος τὸν Παῦλον, ἐξ ἑρῶν αὐτῷ ἀελέγεται, ἑράνιον εἶναι δείκνυς, τὸ μέλλον αὐτῷ ἐγγχεῖσθαι κήρυγμα.

Christus. Quin potius Deus humanitate indutus, vnus in duabus naturis Dei Filius existit.

Eidem. 406.

Angelus post Domini resurrectionem lapidem à monumento reuoluit. Neque enim illud existimes, resurrectionem postea contigisse. Quòd si dixeris, ecquid igitur Angeli præsentia opus erat: respondeã ego: Iis, qui Dominum quærebant, fidem faciebat Angelus eum ad vitam rediisse, nec surreptum esse, cùm hoc affirmaret; atque ad eam rem operam nauaret. Nam Deo soli Angeli inscruunt.

Palladio Diacono. 407.

Is qui Israëlitarum causa anathema esse, ac propter eos à Christi regno excludi cupiebat, quid non & subiisset, & fecisset, vt illi salutem consequerentur? Quocirca nec cùm Timotheum circumcideret, nec cùm Azymorum tempore caput attonderet, nec cùm eorum causa cathena vincitū se esse diceret, ad Legem reuertebatur: verum quam vt adultus reliquerat, velut pueris potius congruentem, certo consilio propter eos suscepit, vt adulti ac perfecti efficerentur.

Athanasio. 408.

Præclara quidem & laude digna est penitentis animi resipiscentia: sed pauci eam consequi possunt. Deus igitur, qui nos vitam per resipiscentiam obtinere cupit, de pectore tuo aquam educet, quæ tibi pro altero quodam latuacro sit, ac voluntaria piscina, conscientiam tuam ab inquinamentis repurgans: vt Angelis, quos peccando in mœrorē coniecisti, latitiæ causam præbeas.

Leontio Diacono. 409.

Natura præstantiora & diuina documenta Dominus Paulo tradens, è cælo eum alloquitur, vt prædicationem eam, quam ipse fidei commissurus erat, cælestem esse demonstraret.